

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **V. B.**, zastoupen Mgr. Vítem Burešem, advokátem se sídlem Dobrovského 50, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 3. 2012, č. j. 2011/91569-421,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 5. 3. 2012, č. j. 2011/91569-421, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 8 808,-Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Víta Bureše, advokáta.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 3. 2012, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajská pobočka v Brně ze dne 2. 11. 2011, č. j. BMA-1376-2/2010-za, jímž nebylo odvolateli prodlouženo povolení k zaměstnání podle ust. § 94 odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, u zaměstnavatele STEJK s.r.o., se sídlem Koželužská 34/9, Brno, druh práce 33138 Odborní pracovníci v oblasti personalistiky, ekonomové práce. V odůvodněné svého rozhodnutí odvolací orgán uvedl, že úřad práce evidoval cca 1520 uchazečů o zaměstnání a vzhledem k této situaci na trhu práce platnost povolení neprodloužil.

Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobce vytkl nedostatečné zjištění skutkového stavu, když v řízení nebyl proveden žádný důkaz, dále že provedená zjištění nebyla správně vyhodnocena, dále namítl nesprávné právní posouzení věci, jakož i skutečnost, že ve věci bylo rozhodnuto na základě neveřejných informací. Rovněž poukázal na skutečnost, že dřívější rozhodnutí o prodloužení povolení bylo zcela opačné, ačkoliv situace na trhu práce byla téměř totožná.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odmítl žalobní námitky a poukázal na to, že žalobcův odkaz na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku sp. zn. 6 Ads 139/2011 není případný.

Jednání soudu dne 6. října 2015 se žalobce ani jeho zástupce nezúčastnili, soud proto vycházel z obsahu žaloby, včetně jejího petitu, v němž žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Zástupce žalovaného uvedl, že žalovaný setrvává na svém skutkovém i právním stanovisku; navrhl proto, aby soud žalobu zamítl.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba byla podána zčásti důvodně.

Z obsahu správního spisu je zřejmé, že rozhodnutím Úřadu práce ČR – krajská pobočka v Brně ze dne 3. 5. 2011, č. j. BMA-1376-1/2010-za, bylo prodlouženo povolení k zaměstnání žalobce u zaměstnavatele společnosti STEJK s.r.o. se sídlem Koželužská 34/9, Brno, s druhem práce 33138 *Odborní pracovníci v oblasti personalistiky, ekonomové práce*, a to na dobu od 1. 6. 2011 do 30. 11. 2011. Dne 12. 9. 2011 podal žalobce u úřadu práce žádost o prodloužení povolení k zaměstnání u shodného zaměstnavatele a ve shodné profesi; téhož dne byl žalobce poučen o tom, že podle aktuální analýzy je v profesích kód 33 evidováno cca 1520 uchazečů.

Pokud jde o napadené rozhodnutí, soud především konstatoval, že žalovaný správně vycházel z toho, že při rozhodování o prodloužení platnosti povolení k zaměstnání cizince podle ust. § 94 odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, je úřad práce vázán pouze kritérii stanovenými právě a pouze v citované normě. Nelze proto úřadu práce vytýkat, že při svém rozhodování nebral v úvahu podmínky vymezené v ust. § 92 odst. 1 citovaného zákona.

Podle ust. § 92 odst. 1 zákona o zaměstnanosti povolení k zaměstnání může vydat Úřad práce za podmínky, že se jedná o ohlášené volné pracovní místo (§ 35), které nelze s ohledem na požadovanou kvalifikaci nebo nedostatek volných pracovních sil obsadit jinak, a zaměstnavatel s úřadem práce předem projednal záměr zaměstnávat cizince podle § 86. Při vydávání povolení k zaměstnání Úřad práce přihlíží k situaci na trhu práce.

Podle ust. § 94 odst. 1 zákona o zaměstnanosti platnost povolení k zaměstnání může Úřad práce s přihlédnutím k situaci na trhu práce cizinci na jeho žádost prodloužit, a to i opakovaně, vždy však nejdéle na dobu 2 let. O prodloužení platnosti povolení k zaměstnání je cizinec oprávněn požádat příslušnou krajskou pobočku Úřadu práce

nejdříve 3 měsíce a nejpozději 30 dnů před uplynutím doby platnosti vydaného povolení k zaměstnání.

Jak je z dikce obou norem zřejmé, ust. § 92 odst. 1 zákona o zaměstnanosti se použije právě jen při *vydávání* povolení k zaměstnání cizince, nikoliv však již při rozhodování o *prodloužení* platnosti tohoto povolení, neboť to se řídí ustanovením § 94 odst. 1 téhož zákona, které je normou speciální. Při rozhodování o prodloužení tedy úřad práce vůbec nehodnotí splnění podmínek stanovených v ust. § 92 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, a tedy mu nelze vytýkat, že rozhodl v rozporu s nimi či bez ohledu na ně. Z tohoto důvodu bylo proto nutno odmítnout jako nedůvodnou celou tu část žaloby pod bodem 1), kde žalobce vytýkal nesprávné právní posouzení právě s poukazem na nesplnění podmínek podle ust. § 92 odst. 1 zákona o zaměstnanosti. Soud shodně se žalovaným konstatuje, že rozhoduje-li úřad práce o prodloužení platnosti povolení k zaměstnání cizince, řídí se výhradně kritériem „situace na trhu práce“, jež jediné je v ust. § 94 odst. 1 zákona o zaměstnanosti stanoveno.

Následně však soud konstatoval, že je-li toto hledisko jediným, k němuž úřad práce přihlíží při rozhodování o prodloužení platnosti povolení, pak musí z odůvodnění jeho rozhodnutí být zřejmé, že k tomuto hledisku skutečně přihlédl a jak je vyhodnotil. Soudu pak nezbylo, než rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 2. 11. 2011 shledat v tomto směru nedostatečným. Úřad práce – krajská pobočka Brno v odůvodnění svého rozhodnutí totiž jen konstatoval fakt, že byla podána žádost o prodloužení platnosti povolení, ocitoval své pravomoci podle zákona o zaměstnanosti a konečně uvedl, že „s ohledem na situaci na trhu práce v územním obvodu Brno-město je nezbytné na požadovanou profesi „Odborní pracovníci v oblasti personalistiky, ekonomové práce“ umístit uchazeče o zaměstnání. V současné době je v evidenci Úřadu práce České republiky – krajské pobočky Brno, kontaktní pracoviště Brno dostatek uchazečů, kteří by mohli vykonávat požadovanou profesi.“ Toto sdělení soud shledal ryze formálním a zcela bezobsažným, neboť z něj není jasné, co tím měl úřad práce na mysli, jak tedy situace na trhu práce vypadala. V rozhodnutí nejsou uvedeny žádné údaje o počtech uchazečů o zaměstnání, resp. o počtu volných pracovních míst v konkrétní profesi, takže nelze nijak posoudit, zda závěr úřadu práce o dostatku uchazečů, kteří by mohli tuto profesi vykonávat, je odůvodněný a správný nebo nikoliv.

Soud dále shledal podstatným, že žalobce na tento nedostatek odůvodnění poukázal v odvolání proti rozhodnutí úřadu práce, když jednak namítl, že v řízení nebyl proveden žádný důkaz a správní orgán předmětnou situaci na trhu práce nijak blíže nevysvětlil. Žalobce v odvolání dále poukázal na to, že povolení k zaměstnání žalobce úřad práce vydal dne 9. 5. 2011, přičemž ze statistiky – Analýza poptávky a nabídky pracovní síly vyplývá, že situace na trhu práce v měsíci květnu 2011 a v měsíci říjnu 2011 byla téměř totožná, pokud jde o poměr mezi počtem uchazečů a volných pracovních míst. Přesto správním orgán vyhodnotil tuto situaci jinak, je však otázkou na základě jakých skutečností.

Odvolací správní orgán byl pak podle ust. § 89 odst. 2 správního řádu povinen přezkoumat správnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně v rozsahu námitek uvedených v odvolání.

Soud však shledal, že k těmto námitkám se žalovaný v podstatě nevyjádřil, s výjimkou sdělení, že úřad práce hodnotil situaci na trhu práce nikoliv v říjnu, ale v srpnu 2011. Je však nutno poukázat na to, že podle dokumentu „Nabídka a poptávka na trhu práce, Analýza poptávky po pracovní síla a nabídky pracovní síly v okrese Brno-město za srpen 2011“, který je založen ve správním spise, počet uchazečů v profesi kódu 33 „Odborní pracovníci v obchodní sféře a veřejné správě“ činil 1516 osob. Ve srovnání se stavem v květnu 2011, kdy tento počet činil 1595 uchazečů (podle údajů v odvolání žalobce) došlo ke snížení počtu uchazečů o tuto profesi. Pokud se tedy situace na trhu práce takto změnila, pak spíše ve prospěch žalobce, než naopak. Proč za tohoto stavu věci správní orgány obou stupňů rozhodly opačně, není z jejich rozhodnutí zřejmé.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí sice hodnotil situaci na trhu práce v obvodu Brno – město, ale vycházel z údajů o celkové míře nezaměstnanosti, kdy v květnu 2011 připadalo na jedno volné pracovní místo 18,7 uchazečů o zaměstnání, avšak v srpnu 2011 již bylo evidováno 19,7 uchazečů o zaměstnání na jedno volné pracovní místo. Podle názoru soud však není zřejmé, v jaké míře se tyto údaje týkají té profese, ve které byl žalobce zaměstnán a jíž se mělo jeho povolení k zaměstnání týkat. Soud zde zastává názor, že správní orgány měly přihlížet k situaci na trhu práce ohledně těch profesí, které se alespoň rámcově shodují s profesí žalobcovou, protože míra nezaměstnanosti v nich se může od obecné míry nezaměstnanosti významně odlišovat.

Odůvodnění napadeného rozhodnutí je však v tomto směru nedostatečné a nepřezkoumatelné, protože není jasné, zda a jak se žalovaný s argumentací žalobce v odvolání ohledně číselných údajů o míře zaměstnanosti v profesi „*Odborní pracovníci v oblasti personalistiky, ekonomové práce*“ vypořádal, tedy zda žalobcem uvedené údaje považoval za správné a relevantní či nikoliv a proč a jak s námitkou nezměněné situace na trhu práce naložil. Soud zde má za to, že pokud se situace na trhu práce mezi květnem 2011 a srpnem 2011 v podstatné míře nezměnila, a to v neprospěch žalobce, není zřejmé, proč v květnu 2011 bylo žalobcovo povolení k zaměstnání prodlouženo, ale v listopadu 2011 již nikoliv. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů neuvádějí v tomto smyslu žádné relevantní informace a úvahy, jsou tedy nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.

Městský soud v Praze proto po přezkoumání věci zrušil napadené rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního a věc podle ust. § 78 odst. 4 soudního řádu správního vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci úspěch a jeho náklady řízení sestávají jednak ze zaplaceného soudního poplatku z podané žaloby ve výši 3000,- Kč a jednak z odměny advokátovi za dva úkony právní služby po 2100,- Kč, a ze související náhrady hotových výdajů po 300,- Kč podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v platném znění, zvýšené o sazbu daně z přidané hodnoty. Náhradu v celkové výši 8808,- Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce Mgr. Víta Bureše, advokáta.

P o u ě n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 6. října 2015

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

zua správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová